

[Korsgaard.]

Aar eller to, saa kunde man sammenligne Forholdene, men denne Lov er jo permanent, og hvorledes den vil virke med Hensyn til den direkte Beskatning, det ved ingen, og man kan ikke faa et klarere Bevis paa, at Ministeren heller ikke ved det, end det, der ligger deri, at han, da han blev stillet overfor et Ændringsforslag, som begrænser Skatteforhøjelsen til 35 pCt., sagde, at det kunde han ikke gaa med til, for han var bange for, at det ikke gav nok.

Jeg maa i det hele taget sige, at naar man her i Rigsdagen har vedtaget direkte Skattelove til Dækning af Statens Behov, saa har man kunnet strides om, hvorvidt Skalaen skulde have dette eller hint Udseende, men man har endnu aldrig fundet paa at sige, at den direkte Beskatning uden Hensyn til Skatteevnen skal give et vist fast Beløb. Det er det, man gør ved denne Skattelovgivning. Her siger man netop, at med den nuværende Konjunktur for Landbruget skal den direkte Skat til Staten foruden det, den giver i Kraft af de Procenter, vi nu en Gang har, uden Hensyn til Skatteevne give 20 Mill. Kr. mere.

Det er det, man her gør, og det er saa væsensforskelligt fra alt, hvad man paa dette Omraade tidligere har gjort, og man gør det oven i Købet saadan, at det ikke skal gælde for en kortere, begrænset Tid, men for en ganske ubestemt og maaske lang Tid.

Og ikke nok hermed. Hvis denne Skat skulde falde bort for de Skatteyderes Vedkommende, som bor indenfor Købstæders og indenfor Københavns Omraade, saa er der en anden Bestemmelse, hvorefter Skatterne ligeledes for ganske uberegnelig lang Tid og i ganske uberegnelig Udstrækning, uden at Landstinget paa noget Tidspunkt kan gribe ind, hvis de ikke ogsaa kan faa Folketinget med, kan stige til det fuldkommen uberegnelige.

Jeg maa have Lov til at hævde, at dette er virkelig noget ikke helt betydningsløst, der her sker. Hvis Landstinget paa dette Omraade i Virkeligheden udleverer sin Skatteudskrivningsret for fuldkommen ubegrænset Tid, saa gør det noget, som et Overhus efter min Mening paa ingen Maade bør gøre, og jeg maa gentage, at hvis det desuagtet gør det, skader det de Interesser, som det høje Landsting dog i særlig Grad er sat til at varetage. Jeg vil derfor i allerhøjeste Grad ønske, at Landstinget ikke vil give sin Tilslutning til de Skatteregler, som her fastsættes.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg ønsker ikke at gengælde det ærede Medlems uvenlige Bemærkninger overfor mig, naar det ærede Medlem siger, at jeg aabenbart befinder mig i en Tilstand af Aandsløvhed i Aften. Jeg vil tillade mig at sige det modsatte til det ærede Medlem, nemlig at saa vidt jeg kan skønne, er den Intelligens, det ærede Medlem udviser her i Aften, nøjagtig den samme, som han har udvist i de 15 Aar, jeg har kendt ham.

Jeg kan hertil føje, at det maaske er Grunden til, at det ærede Medlem har misforstaaet mine Bemærkninger. Jeg har aldeles ikke talt om en Indkomstskat, der er vedtaget som gældende for fem Fjerdingaar. Jeg har talt om den permanente Indkomstskattelov, og naar den er vedtaget, er der dermed fastslaaet, at visse Indtægter skal tilvejebringes efter de og de Beskatningsregler. Naar det foreliggende Lovforslag er vedtaget, er det afgjort, at visse Beløb skal tilvejebringes efter nøjagtig dem samme Skala. Der ligger ikke i den ene Lov mere end i den anden en Udlevering af Landstingets Skatteudskrivningsmyndighed.

Korsgaard: Paa Vej herop til Talerstolen hører jeg Udtrykket, at jeg er skør — det er jo ogsaa en Argumentationsform — men det er jeg nu ikke. (*Indenrigsministeren [Dahlgaard]: Det har jeg ikke sagt!*). Nej, det var et æret Medlem af Tinget, der sagde det.

Jeg ønsker her at slaa fast, at det dog er besynderligt, at det højtærede Indenrigsminister ikke kan se den uhyre Væsenforskel paa Reglerne efter § 7 — eller 8 var det vist — i det foreliggende Lovforslag og Reglerne i den Skattelov, som vi har, og som er permanent. Den Skattelov, der er permanent, siger ikke, som Ministeren ganske urigtigt sagde, at Skatten skal give et vist Beløb. (*Indenrigsministeren [Dahlgaard]: Det har jeg ikke sagt.*) Jo, det sagde Ministeren afgjort. Det, den skal, er at give det Beløb, der nu en Gang indkommer gennem de fastsatte Procenter, hvor meget det saa bliver, vil vise sig, naar Beløbet indkommer. Det er en Sag for sig, der har man faste Procenter at rette sig efter. Men det, der her sker, er, at Procenterne bliver fuldkommen svævende, i den Grad svævende, at Ministeren ikke tør nøjes med 35 pCt., men siger: det kan være, det bliver mere.

Paa direkte Spørgsmaal er der svaret, at selv om denne Skatteregel vil vise sig at forøge de Satser, vi nu en Gang har paa det højeste Stadium, saa meget, at en Ind-